

ie
oin
ag

Úvodník

Přešlo léto, přišlo září,
hlava spává na polštáři,
přešlo září, přišel říjen,
časopis dosud opomíjen.

Však s novým ránem a novou chutí,
padlo jasné rozhodnutí
měli bychom vydat další číslo Agónie!

Tímto vám přinášíme prvního tisknutého pionýra v tomto školním roce. Můžete se těšit na několik krásných podzimních povídek, rozhovor s paní zástupkyní a v neposlední řadě i na tajný recept.

Rozjezdy nejsou vždy jednoduché, proto tímto chceme i poděkovat všem, kdo se na tvoření tohoto čísla podíleli, a zároveň popřát vám, čtenářům, abyste vkročili do nového školního roku tou správnou nohou. Užívejte a těšte se z podzima!

Justý a Linda

Redakce

Justýna Tůmová, VII.A
Linda Xochitl Součková, VII.B
Marta Majerová, VIII.A
Miriam Žytková, II.A
Karolína Nešpůrková, VIII.B
Christoph Slaměník, VI.B
Bedřich Rose, VIII.B
Ela Navrátilová, VIII.C
Aneta Dvořáková, VIII.A
Kristina Marková, II.B
Ondřej Růczaj, III.B
Kamila Bejšovcová, VII.A
Adéla Vítová, IV.A
Tereza Bratrychová, VIII.B
Anna Kerbllová, II.A
Juliana Nermutová, I.A
Karolína Kováčová, II.A

korektura

Kilián Benda, VIII.A
Vítek Frei VII.A
Martin Janata, VII.A

obálka + ilustrace

Kateřina Vrtilšková, VII.A

sazba

Christoph Slaměník, VI.B

agónie, září a říjen 2021

Obsah

- 2 Úvodník
  - 3 Krátké Zprávy
  - 4 Příběh podzimního listu
  - 6 Podzimní vánek
  - 7 Tři strofy k 9/11
  - 8 Připomínka 11. září, toho druhého
  - 9 Říjnová
  - 10 Delphi
  - 11 Día de los muertos
  - 12 Kariéerní neporadenství
  - 13 Rozhovor s paní Kaderovou
  - 15 Bělorusko (před) mýma očima
  - 16 Afghánistán – 44 let války
  - 19 Jednotka intenzivního života
  - 21 Debatní klub se nám rozjíždí!
  - 22 Naše 9.C
  - 23 Tabule doporučení
  - 24 Hříčky
  - 25 Tajný recept
  - 26 Memes
-

Linda X. Součková a Justýna Tůmová

Krátké zprávy

Započal Hon za poklady! Septimánská soutěž, v níž můžete ulovit spoustu zajímavých cen. Čtete tabule ve třetím a čtvrtém patře! #SpolečňákSeBlíží #CaZaDelTesoro

ÁGécáci tančí! Každé úterý o volných hodinách se ve třídě 003 konají tančební lekce i pro ty největší netanečníky! #ZaPakatel #LaskaviSeptimánštíTrenéri #Agent003

Řeší se náhrada svačinek, jež by byla vstřícná ke covidovým opatřením. Kromě prodeje suvenýrů se tak můžete těšit i na septimány řízený AG sekáč! #FridaysForFashion #SpolečňákMerch #TolikKSeptimánskémuPromo

Íkara možná ambice stály život, ambice AG jsou ale slunci zdravě blízko. Jedním z jejich projevů je tvorba profesionálního spotu o naší škole. Natáčení trvalo dva dny a jistě bylo silným zážitkem i pro ty, co se jej nezúčastnili. #KameraKlapkaAkce #PotěmkinoVOAG #BudemeSlavní(?)

Je za námi letošní AGitace! Veliké díky všem přednášejícím a organizačnímu týmu! #KamPoAG #JednouNohouNaVejšce

Erft, doposud neškodná říčka, obrátila v létě život naruby studentům z našeho partnerského gymnázia v Bad Münstereifel. Charitativní sbírkou se na jeho podporu podařilo vybrat přes 52 tisíc korun. #Partnerschaft

Němčináři skládali DSD II. Po dvou letech v distanční výuce tak jistě zkouška byla dvojnásobnou výzvou. Ihr schafft das! #MamiMělaJsiPravdu #NěmčinaJeTrumf

Příběh podzimního listu

Na chodníku v jedné pražské čtvrti byly vysázeny platany. Na jaře, v březnu, vyrostl na stromě jeden malý lísteček, kterému můžeme říkat Zvídavka. Všechno ho zajímalo a nejraději by neustále kladl všetečné otázky platanu, na kterém rostl.

„Platane, naučíš mě číst?“ zvolal jednoho březnového rána malý Zvídavka k platanu. „Už pět let jsem tuhle otázku neslyšel! To je dost, že si chce vůbec někdo rozšířit své obzory právě čtením,“ odvětil mile platan a spoustu ranních hodin strávil tím, že si spolu četli; nejdříve pohádky pro malé děti, pak knihy pro starší děti a nakonec tlusté romány pro dospělé.

„A platane, naučil bys mě i psát?“ zeptal se zase Zvídavka jednoho dubnového dopoledne. „Deset let jsem na tuhle otázku čekal!“ rozzářil se starý strom a hned se pustil do psaní velkých tiskacích písmen. Zakrátko uměl malý lísteček psát psacím písmem jako z písanky pro prvňáčky.

„Platane, naučíš mě počítat? Prosím,“ zazněla jednoho květnového odpoledne otázka. Odkud jinud asi než z úst malého Zvídavky. „Tak s tímhle dotazem na mě žádný lístek nepřišel už patnáct let! Jistěže tě rád naučím umění počtů,“ odpověděl laskavě starý platan a spoustu odpolední trávil tím, že společně počítali.

Jednoho červnového dne se Zvídavka svého stromu zeptal, co jsou to přírodní a humanitní vědy. Prý si o nich slyšel povídat dva lidi, kteří kolem stromu procházeli. Platan mu tedy udělal rozsáhlou přednášku o přírodních vědách a den za dnem se Zvídavka ptal na čím dál složitější otázky. Nakonec

se stal tím nejchytřejším listem na stromě a o své vědomosti se dělil s mladšími listy, které na stromě vyrašily až později. Vlastně svými vědomostmi založil takovou školu pro listy na stromě.

Jednoho zářijového dne si již „dospělý“ Zvídavka všiml, že začíná měnit barvu. Už nebyl zelený, ale začínal žloutnout. To je zvláštní, říkal si. Ale co – však ono to brzy přejde.

Ale nepřешlo. Svou svěže zelenou barvu ztratil úplně a místo toho zežloutl celý. Potom zoranžověl a nakonec zčervenal. „Co se to děje?“ uvažoval. Musím se zeptat starého platanu, ten to určitě bude vědět.

„Platane?“ „Ano, Zvídavko?“ „Já ... jsem byl nejdřív normálně zelený, ale ... pak jsem začal žloutnout, oranžovět a nakonec jsem se vybarvil do červena. Proč ... proč to tak je?“ „To znamená, že přichází podzim. Každý rok v září listy zežloutnou, za pár dní zůstanou oranžové, nebo se pak ještě zbarví červeně. A ty obarvené listy vždycky opadají a některé z nich si pak odnesou děti do hodin výtvarné výchovy ve škole.“ „Ale ... jak to, že opadají? Já opadnu taky? Ale mě se líbí tady, na stromě! Já nechci dolů na zem!“ vykřikoval nešťastně Zvídavka.

„Musí to tak být. Příroda to takto prostě zařídila. Všechny listy na podzim opadnou, i ty. Chápu, že se ti tady na stromě líbí, ale dolů na zem musí každý. Tak to povídá vítr.“ „Vítř? Ten, co se na mě občas přišel podívat do školy pro malé lístky?“ „Přesně tak. Ten vítr už je stejně starý jako já, možná ještě mnohem starší,“ pokračoval platan, „každý listopad si vybere všechny listy, které jsou žluté, oranžové nebo červené. Protože

se na vás chodil každý měsíc podívat, nejdřív si vybere listy, které byly zlé a ubližovaly ostatním listům. Ty vítr vezme nejdříve a odnese na nějaké rozpálené ohniště. Pak se vrátí pro hodné listy, které nezlobily, leč zároveň nic velkého nedokázaly. Ty vezme a odnese je dolů na zem. Nakonec se vrátí pro ty, které byly hodné, ke všem spravedlivé a za svůj listí život odvedly velkou práci, která byla všem prospěšná. Vezme je a pořádně dlouho je nese. Nese je, aby listy mohly mít radost, jaká je to báječná jízda. A donese je na práh nějakého domu, kde bydlí děti. Ty, až půjdou ven, si všimnou krásného barevného listu, který donesou na hodinu výtvarné výchovy do školy. Tak se to děje každý rok,“ vysvětlil staříčkový strom svému příteli. „Děkuji za vysvětlení,“ řekl lístek a doma o tom začal vážně přemýšlet. Představoval si, jaké to asi je, když si stoupnete do řady listů a očekáváte, do jaké skupiny vás vítr vybere.

Nadešel den, kdy musely všechny listy dolů ze stromu. Zvídavka se rozloučil s platanem i všemi svými žáky a poté musel vstoupit do řady. Bylo tam i plno jiných listů. Pak se ozval jemný vánek a potom před ně přiletěl samotný vítr. Stanul před nimi a přečetl, kdo půjde do první skupiny.

Zvídavkovo jméno se mezi vyvrheli stromu nenacházelo. Tu skupinu pak vítr vzal na svá záda a odnesl je k nejbližšímu ohništi, do kterého listy vysypal.

Druhá skupina byla početnější než ta první. Vlastně to byla největší skupina ze všech. Zůstalo jenom asi patnáct listů, které měly odejít „do ráje,“ jak vítr řekl. Vítr si většinu listů vzal a jemně ji snesl dolů na zem. Listy si tam lehly a usnuly.

Poslední hromádku listů - byl mezi nimi i šťastný Zvídavka - vítr vzal a nesl ji dlouho. Dlouho, předlouho a listy vyskaly radostí, že jsou v té „nejlepší“ skupince. Vítr je donesl po třech na zápraží různých domů.

A i druhý den se stalo, jak platan předpověděl. Zvídavky a jeho dvou kamarádů si všimla jedna holčička, když šla ráno do školy, a odnesla je do hodiny výtvarné výchovy. Zvídavka a jeho dva kamarádi stáli na místě, kde na ně všechny děti dobře viděly. Malovaly jim portréty. Lístek Zvídavka si s kamarády povídal a měl hřejivý pocit u svého listového srdce. Může snad být ještě krásnější pocit? •

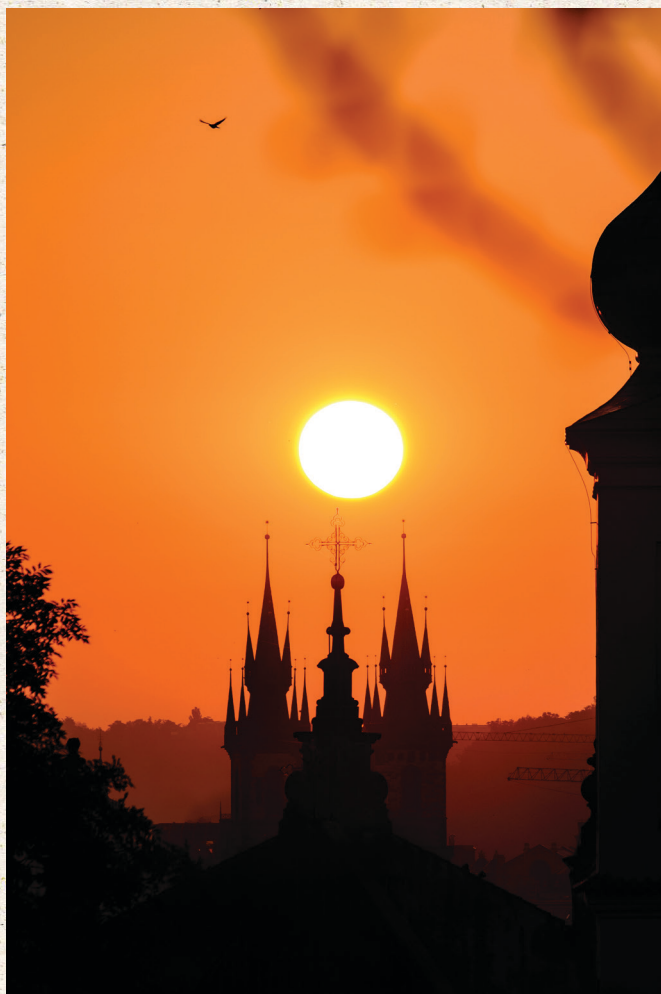
Anonym

Podzimní

Je podzím a já zírám na pohlednice ze severu. Jednou, až tu nebudu, nechci být jen slovem v knize. Nechci být nápis na círu papíru, šmouha v sešitě.

Chtěl bych být víc, než mlhavá vzpomínka a závan studeného větru. Přál bych si žít věčně jako božský slavík. Toužím sálat horkem jako móda a krása a vznešenost.

A pokud nemohu být tónem, který Vás doprovází do říše snů, necht' jsem alespoň věčný dětský smích. •

© Christoph Slaměník, 2021, BY-NC

Tři Strofy

Dne 11/9 si připomínáme výročí útoku na newyorská Dvojčata. Alespoň takhle to každé září slycháváme jako stále dokola opakující se básničku:

První strofa: V roce 2001 teroristé z organizace Al- Káida unesli 4 letadla. 2 nabourala do Dvojčat v New Yorku. 1 naletělo do Pentagonu, sídla amerického Ministerstva obrany. 1 mířilo na Washington, ale nedoletělo, zřítilo se v Pensylvánii.

Druhá strofa, jakožto smršť čísel: ve Dvojčatech zahynulo dohromady 2 753 lidí. V troskách Pentagonu 184, z toho 55 vojáků. V posledním letadle se nacházelo 40 pasažérů. Celkové číslo 2977- všichni mrtví.

Třetí strofa často chybí: V ten den nezemřela jenom ta čísla, která vídáváme ve zprávách. Zemřely matky, snoubenci, manželé, děti, otcové. Jejich zoufalé telefonáty jsou to poslední, co jejich milovaní slyšeli. Tyhle ubrečené hlasy se už navždy vryly do

paměti nás všech:

„Julie, tady Brien, poslouchej, jsem v letadle, které bylo uneseno, jestli to nedopadne dobře, nevypadá to dobře, chci, abys věděla, že tě hrozně miluju, chci, aby ses měla dobře, abys žila dobře, to samé pro mé rodiče a všechny ostatní, prostě vás hrozně miluju a uvidíme se, pa zlato.”

„Miláčku, musíš mě teď pořádně poslouchat. Jsem v uneseném letadle, teď odsud volám, chci ti říct, že tě miluju, prosím řekni mým dětem, že je moc miluju, je mi to moc líto, doufám, že budu moct znovu spatřit tvou tvář zlato, miluju tě, sbohem.”

„Seane to jsem já, jen ti chci dát vědět, že tě miluju a že jsem uvězněná v týhle budově. Je tu spousta kouře, jen ti chci dát vědět, že tě budu vždycky milovat.”

„Ne, ne, ne, ne, ne! Teď zemřu, já to vím...” •

Christoph Slaměnik

Tři Strofy – dodatek

Tragédie jedenáctého září nezůstala bez povšimnutí ani v hudebním světě. Mnozí umělci světového formátu uctili památku obětí v průběhu let svojí tvorbou. Zde jsou vybraná díla, která zde příkládám k poslechu:

- Eagles – *Hole In The World*
- Mark Knopfler & Emmylou Harris – *If This Is Goodbye*
- Bruce Springsteen – *The Rising* (album), z písní např. *Empty Sky*
- John Mayer – *Covered in Rain*

Připomínka 11. září, toho druhého

K tak známému dni se pojí ještě jedna událost, o dekády starší 11. září 1951.

Je už tři a půl roku po únorovém převratu a zatýkání politických odpůrců jede na plné obrátky. Horáková byla zavražděna déle než před rokem, Píka před dvěma. Například major Bryks je touto dobou v žaláři v Opavě. Mezi stíhanými jsou bývalí legionáři, letci RAF, sokolové, odbojáři protektorátu, skauti a mnozí další.

Den je jako každý jiný, bezprávi se sice děje, ale děje se někde jinde, někde vzadu, bez publika, bez povědomí občana, jehož starostí má být především plnění první pětiletky. A v tento docela obyčejný den vyráží vlak z Prahy do Chebu, navazující na spoj Cheb - Aš. Mezi cestujícími je i skupina lidí, která ale rozhodně nemá v úmyslu v Aši vystupovat. Mezi nimi i mladý skaut, odbojář předchozí i nové tyranie, Karel Ruml. Cílem skupiny je po výjezdu z Chebu vlak unést a dopravit se do Západního Německa.

Skupině se nakonec opravdu podaří vyřadit brzdy a plnou parou letět na západ. Jejich cesta končí šťastně v německé obci Selb, kde se asi třicítka unesených cestujících rozhodne do ČSSR nevrátit.

Navrátilí zbytek pasažérů čekají doma kruté výsledky. Komunistická propaganda začne hned po akci šířit zprávy o financování akce ze strany USA a dokonce zprávy o návratu „všech“ cestujících, coby hrdých socialistů.

Vlak svobody se stal jedním z mála „hromadných“ útěků za hranice po roce 1948 a jeho příběh tehdy obletěl svět. •

Anonym

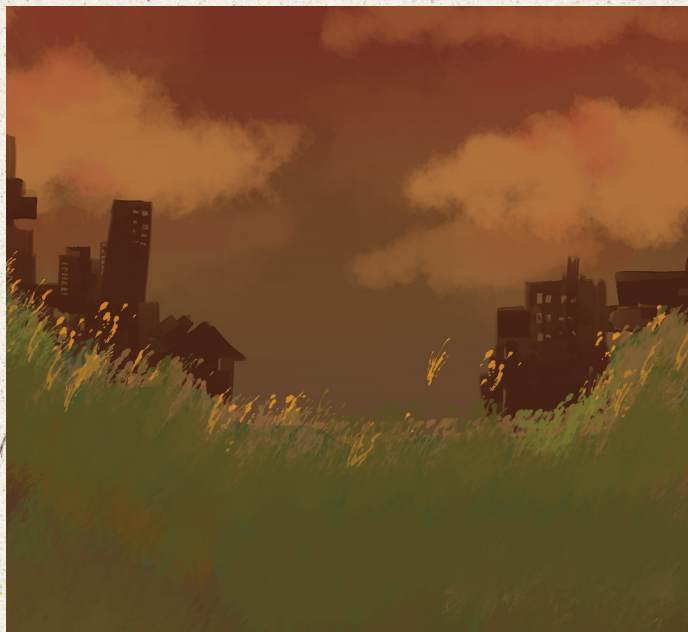
Říjnová

Vyznání lásky na sloupech nespátřím,
temnota nastala, na duši už pad stín,
stín už pad na duši, stín už pad na tělo.
Co mám mít z jeseně, když už se setmělo?

Neuzřím barvy ty, sítnici hladící,
ty, jež mne učiní po lesích bloudící,
nespátříš listoví, ni hub již nevidíš,
stín v coši živého myslí svou proměníš.

Však mlha chladná svou náruč nabídne.
A chlad tě obklopí jak nikdy toho dne.
A vůně podzimu na síle naberou,
A smysly zmámené zjevy se ven derou.

Jen noci naslouchej, podívej na nebe.
Však temno říjnové má něco do sebe.

Delphi

V dopisu od sestřenky mimo jiné stálo, že mne žádá o pomoc se zateplením nového domku v podhůří Alp - v půl čtvrté jsem vyrazil směr Steyr.

Projel jsem jihočeskou krajinou a rakouskými vesničkami, které už halila tma. Začal jsem klimbat, když zaskřípaly brzdy. Špatně, nasvícené tabule hlásily Linec. Odtud jsem dojel pravidelným autobusem do obce Enns.

Můj další spoj do Steyru měl zpoždění, na místní poměry nemalé, byl odložen a pojede až ráno, jak mi sdělila mladá rusovlasá žena bloumající po náměstí. Vypadala přívětivě a já se rozhodl, že se někde občerstvím a pozvu ji na skleničku.

Vedla mne zšerělými uličkami, ne daleko, až se s potutelným úsměvem zastavila před podnikem s vývěsním štítem Delphi.

Podnik se ukázal být docela hezkým, živým barem. Zelená ošoupanější křesla, lustry s chybějícími skleněnými hranoly, zakouřené krémové stěny a nový jukebox, ze kterého se tiše linula nevtíravá taneční hudba.

S neznámou jsme si dali sklenku absinthu. Zajímal ji život v Praze, architektura, mne vůbec. Má neznalost ji zklamala, po chvíli se vymluvila na toaletu a už jsem ji neviděl; byl jsem rád, že si odpočinu o samotě.

Dostal jsem chuť na další nápoj, něco sladšího, šel jsem k baru. Obsluhoval starší muž, asi šedesátiletý, měl křivý úsměv, dlouhé prořídle vlasy a místo pravého oka vpadlý záhyb kůže.

„Dal bych si... no, něco...“ spustil jsem nerozvážně. Skočil mi do řeči: „Jistě, hned. Posadte se!“

Překvapený jsem se vrátil ke svému stolku. Za chvíli přede mnou, aniž jsem stihl

poděkovat, přistála sklenka bílého portského, na které jsem měl chuť už několik dní.

Pozoroval jsem barový pult, u kterého se hemžili hosté. Zpozoroval jsem, že každý pije jiný nápoj; neexistovala zde pivní ni vinná jednota, co stůl, to unikát. Jedno ale návštěvníky spojovalo, nikdo nesdílel svá přání a své chutě nahlas, ani s číšníkem. Ten se jen šoupavě točil mezi zákazníky, usmíval se polovičatou grimasou a obsluhoval. Dorozumíval se nanejvýš něžným pomrkáváním a němým kynutím. Přesto byli všichni Rakušané zjevně spokojeni se svým nápojem a milou atmosférou.

Spočítal jsem si čas zbývající do odjezdu autobusu, prohlížel si plakety na zdech, většinou sběratelské z válečné doby. Zkoušel jsem počítat zastoupení mužů a žen v Delphi a vůbec se nějak zabavit, ale pořád jsem sledoval obsluhujícího a jeho zvláštní cit pro chutě zákazníků.

Po čase jsem usnul.

Probudilo mne táhlé skřípání a šoupání židlí, barman vytíral, bylo po zavíračce. Osaměli jsme. Oslovil jsem ho a zeptal se na tu pozoruhodnou záležitost prozívatelnosti, kterou jsem nikdy dříve neviděl. Zastavil se a upřeně na mne pohlédl.

„Můj milý, jste unavený, spal jste. Podívejte, shodil jste si kabát pod židli. Něco se vám zdálo...“ Zdvihnul svršek a pověsil jej na mé opěradlo. Musel jsem mu dát za pravdu, cesta byla únavná a odezírání z mysli nepravděpodobné.

Zeptal jsem se ho na pár zdvořilostních otázek ohledně klidného života v malém městě. Byl stručný, ale milý. Do odjezdu

autobusu zbývaly dvě hodiny, obával jsem se, že po cestě usnu a užij se chtěl optat na nějaké dostupné ubytování v okolí. V tu chvíli se na mne podíval téměř ustaraně a pomalu řekl: „Opravdu byste teď neměl nikam jezdit. Podívejte... Nechcete do Steyru hodit? Máme společnou cestu.“ •

Día de los Muertos

Buenos días, milí AGéáci!

Přichází podzim a s ním i sychravé počasí s tmou a špatnou náladou. Proto pro vás máme přímo hřejivou nabídku — co kdybyste si přišli užít trochu mexického slunce, jídla a tance na letošní společňák?

19. 11. pro vás letošní septimáni chystají neopakovatelný výlet do mexické kultury a umožní vám stát se součástí tradičního svátku mrtvých Día de los muertos!

Na co se můžete těšit? Je toho mnoho; septimánské předtančení, spousta dobrého jídla, tématické suvenýry, skvěle strávený čas s kamarády a mexická atmosféra, která z vás udělá jak profesionálního pojídače nachos, tak experta na házení sombrérem!

Že nevíte, co na sebe? Žádný problém! Přes QR kód se dostanete na Pinterest stránku, kde můžete načerpat inspiraci.

Že se nedokážete naladit na mexickou vlnu? Nevadí! Přesně pro vás byl vytvořen Společňákový playlist, na který se dostanete přes druhý QR kód.

Lístky si můžete kupovat u septimánů a novinky čekejte na Instagramu: [@spolecnak2021](https://www.instagram.com/spolecnak2021).

Tak doražte, bude to skvělý! Olé! •

Kariérní (ne)poradenství

Nejste si jistí, který předmět vás baví? Na který byste se měli zaměřit a čemu se věnovat v budoucnu? Jaký obor se nejlépe hodí k vaší osobnosti? Vyplňte náš kvíz a hned to zjistíte!

- 1) Jak trávíš své ideální odpoledne?
  - a) Poznávací výlet do přírody.
  - b) Čtení knihy na půdě opuštěného domu.
  - c) Počítání příkladů ve škole, i potom co už všichni tvoji kamarádi odešli domů.
  - d) Počítání seriózních týdeníků, případně Ústavy ČR.
- 2) Jaký film si pustíš při večerním pochillu?
  - a) Lví král, nejlépe verze z roku 2019 s opravdovými zvířaty.
  - b) Jakýkoliv film, hlavně s původním zněním, dabing neuznávám.
  - c) Teorie všeho - Eddie Redmayne v roli Hawkinga mě vždycky dostane.
  - d) Nejlépe dokumentární film o lidských právech z festivalu Jeden svět.
- 3) Co je první věc, kterou uděláš, když vejdeš do školy?
  - a) Vždycky mě znovu uchvátí travertinové obložení školy, a tak vcházím vzpřímeně a s úsměvem.
  - b) Překládám si zvadlo na nástěnce do všech jazyků, které znám.
  - c) Počítám žáky, které míjím.
  - d) V duchu děkuji Marii Terezii za povinnou školní docházku.
- 4) Proč se těšíš na oběd?
  - a) Užívám si vyváženou stravu a poznávám, které rostliny byly v jídle použity.
  - b) S oblibou si cvičím výslovnost jídel s cizojazyčným názvem.
  - c) Snažím se vypočítat pravděpodobnost, že dostanu 5 knedlíků.
  - d) Přemýšlím, jaký psychologický dopad na mne bude mít jídlo z KDM.
- 5) Kdo je tvůj oblíbený nepedagogický pracovník?
  - a) Studenti VŠCHT, kteří nám jednou za rok na hodině ukazují pokusy.
  - b) Paň Kačinec se svou skvostnou slovenštinou.
  - c) Pan Heřmanský - nikdo nemá lépe spočítané schody do školy.
  - d) Školní psycholožka a mediátoři.
- 6) Co si čmáráš do sešitu při hodině?
  - a) Moji oblíbenou květinu.
  - b) Text mé oblíbené zahraniční písně.
  - c) Hraju matematiko sám/sama se sebou.
  - d) Kreslím abstraktní pojetí mé duše.

Výsledky

Biologie/Chemie - nejvíce odpovědí a)

Nejradši máš biologii a chemii. Své dětství jsi trávil/a v lese. Vždy všechny oslníš svými znalostmi fauny, flóry a nerostů. Hodiny těchto dvou předmětů budou mít vždy speciální místo ve tvém srdci.

Jazyky - nejvíce odpovědí b)

Jazyky jsou pro tebe jako dělané. I o přestávce se se spolužáky bavíš cizím jazykem. Rád/a řečníš, protože tak můžeš ukázat svou skvělou výslovnost.

Matematika - nejvíce odpovědí c)

Ziješ ve světě čísel a raději bys nešel/nešla k doktorovi než prošvihnout hodinu matematiky. Místo oveček před spaním počítáš rovnice.

Humanitní/sociální vědy

Svůj volný čas trávíš hloubáním nad duchovními otázkami či světovými problémy. Zajímáš se o okolní dění a někdy se tak moc ponoříš do filozofování, že zapomeš na sraz s kamarády. o okolní dění a někdy se tak moc ponoříš do filozofování, že zapomeš na sraz s kamarády. •

Marta Majerová

Rozhovor s paní profesorkou Kaderovou

S kým z profesorů byste jela na výlet a kam?

Pokud mám vybrat jen jednoho, volím Pavla Koronthályho (navzdory našim rozdílným názorům na dobrovolnost očkování :D). Sbalili bychom své protějšky a všechny děti a vyrazili směr les/hřiště. A proč? Vždycky je to s nimi pohodový den, tak proto.

Jsou nějaké změny, které byste na AG chtěla prosadit jako zástupkyně?

Chtěla bych, abychom pro budoucí septimány/oktavány vyhradili týden až čtrnáct dní v roce, kdy by studenti šli na pracovní stáže do firem. Pomohli bychom jim praxe ve firmách domluvit, aby pro ně byly co nejvíce přínosné. Taky bych byla ráda, kdyby se nám podařilo nabízet učitelům i studentům AG zážitkové kurzy první pomoci.

Jaké bizarní pravidlo byste zavedla?

Pravidlo pravé ruky na chodbách.

Jakou hudbu nejraději posloucháte a jak byste pojmenovala svou kapelu?

Z českých mám ráda Radůzu, Zuzu a Navarovou, Ivu Bittovou, Karly Plíhala a Kryla, starou tvorbu kapely Lucie a současného Kollera. Poslouchala jsem i Nohavicu, ale od té doby, co jezdí za Putinem přebírat vyznamenání, mi nějak zhořkl.

Že bych já, hudební analfabet postrádající hudební sluch, měla kapelu, je představa dost absurdní... Losers' band? Play and run fast?

Kterého z profesorů byste nejvíce připodobnila k rybě?

Leklá ryba? Dravá ryba? Mlčenlivá ryba? Zlatá rybka? Hemingwayova ryba? Ztracený Nemo? Jmenovat jednoho z kolegů by byla škoda, všichni se přece na AG cítíme jako ryba ve vodě.

Co je Vaše oblíbená vzpomínka z dětství?

Trocha nostalgie? S láskou vzpomínám na svého nerůdného dědečka, který nás (rodiče i děti) o prázdninách budil tak, že nejprve chodil po dvoře a vykřikoval cosi o líných měšťácích, co se ještě v devět hodin (!) válejí v posteli. Když to nepomohlo, pustil svoji podomáčku vyrobenou cirkulárku a řezal, dokud nás nevyhudil. Měl pocit, že prospíme nejhezčí část dne. Ale tenhle děda nás taky brával na výpravy do lesa, vyráběl nám indiánské luky a rytířské meče a mastil s námi, vnučaty žolíky o peníze.

**Čím jste chtěla být, když jste byla malá?
Jak se průběžně měnily Vaše preference?**

Chronologicky: úřednice jako maminka (ta razítka:-)), spisovatelka, učitelka, obhájce jako tatínek, soudkyně, kunsthistorička, učitelka.

Bonus: Máte nějakou vtipnou historku z výuky?

Historku asi ne, naposledy jsem však septimány jistě pobavila, když jsem zapomněla na jejich hodinu (s plánovanou písemkou) a dobývala jsem se k nim o hodinu později, kdy už měli matematiku. •

Bělorusko (před) mýma očima

Možná jste minulý rok slyšeli o jakýchsi vzdálených běloruských protestech. Možná se někdo zahloubal nad tímto tématem, možná se na něj někdo jen podíval a nezačal se o to nijak zvlášť zajímat. Možná o tom někteří z vás ani neslyšeli. V tomto článku bych chtěla vysvětlit, co se vlastně v Bělorusku děje a dodat k tomu něco ze svých osobních zkušeností. Ráda bych začala tím, že má máma pochází z Běloruska, proto každé prázdniny navštěvuji své prarodiče v Minsku. Každé léto strávené u babičky a dědečka je zcela normální, jen ne léto 2020. Nyní stručně popíši situaci v Bělorusku, aby byly ostatní informace srozumitelnější.

Kdo je to Alexandr Lukašenko? Alexandr Lukašenko je první běloruský prezident zvolený po rozpadu Sovětského svazu. Je prezidentem od roku 1994, tedy už 27 let.

Kdo je to Svjetlana Tichanovská? Toto jméno jste možná slyšeli. Svjetlana Tichanovská je manželka Sjarheje Tichanovského. Když její manžel Sjarhej řekl, že bude ve volbách kandidovat na prezidenta, běloruská vláda ho zatkla. Tichanovská se posléze rozhodla, že bude bojovat místo něj. Sice dle nezávislých expertů nasbírala více než 80% hlasů, ale Lukašenko to neuznal a zařídil vše tak, aby výsledky voleb vypadaly přesně naopak, a stal se tak zase prezidentem. Nyní Tichanovskou podporuje běloruský národ a ona sbírá podporu u prezidentů jiných zemí. Nedávno byla Tichanovská i v Praze s návštěvou u Miloše Zemana.

Jak začaly protesty v roce 2020? Protesty začaly, protože lidi uviděli a pochopili, že

jejich volební hlasy nebyly uslyšeny a započteny. Když začaly protesty, Bělorusové začali používat bíločervenobílou vlajku. Tato vlajka byla vlajkou Běloruské lidové republiky v roce 1918 a později po získání nezávislosti v roce 1991 byla vlajkou nezávislého Běloruska. Od roku 1995 byla bíločervenobílá vlajka zakázána Alexandrem Lukašenkem. V roce 2020 došlo k brutálnímu potlačení protestů. Například začala policie mlátit mírné protestanty, používat vodní děla, odvázet lidi do policejních oddílů a používat způsoby výslechu, které se dají bez váhání přirovnat k mučení a porušování lidských práv.

Běloruské léto 2020 mýma očima:

Jak už jsem psala, jezdím každé prázdniny do Běloruska a trávím tam celé léto. Prázdniny v Minsku (hl.m. Běloruska) jsem trávila i v roce 2020. Stalo se to na konci srpna. Na hodinách se rýsovalo 8 hodin večer. S mámou jsme se vracely z kavárny a šly jsme rovnou do metra. Šla jsem napřed, proto nebylo poznat, že nejsem sama. Najednou mě vedle turniketu v metru zastavil policista, kterému se v Bělorusku říká milicionář. Venku na náměstí se konaly protesty, a proto policisté dostali nařízení nepouštět mládež z a do metra. Odváděli je pak na místní policejní okrsek.

Milicionář se mě zeptal, kam jedu sama večer a já mu řekla, že domů. Nevěřil mi a začal se vyptávat odkud a kdo jsem a co dělám v centru města. Doběhla mně máma a řekla mu, že se vracíme domů. Nevěřil jí a zeptal se jí do jaké školy v Minsku chodím. Máma pohotově řekla, že chodím do školy

č. 137. Do této školy kdysi chodila. Milicionář nás po chvíli váhání neochotně pustil. Později mi máma vysvětlila, že chtěl asi zjistit, jestli náhodou nejedu na místo, kde mládež pořádá protesty a pak mě, až budu sama, zadržet.

Na konci tohoto poměrně dlouhého článku bych chtěla říct, že mým cílem nebylo jakkoliv urazit lidi, kteří mají odlišné politické názory, mým cílem bylo ukázat, že si musíme vážit svobody a demokracie. •

Ondřej Ruczaj

Afghánistán – 44 let války

Opoledne 15. srpna. Lidé se vracejí z práce, dětem už zbývá jen čtvrtina letních prázdnin. V televizi běží podivný program. Do chudého východního města vjíždějí vozidla plná vousatých chlapíků s kalašnikovy. Strílejí do vzduchu a radují se, vždyť právě končí vítězně jejich čtyřicetiletá svatá válka. Jejich ruce potřísněné krví tisíců Afghánců a Pákistánců tisknou spouště elitních amerických samopalů za miliony dolarů. Ve městě je panika, statisíce obyvatel utíkají směrem k letišti. Nad americkou ambasádou se vznášá vrtulník Black Hawk. Někteří více obeznámení s historií Afghánistánu si možná myslí, že jde o dobové záznamy. Až po nějaké době díky titulkům běhajícím dole jim došlo, že se to odehrává naživo. Tím městem je Kábul, těmi ozbrojenci je Tálibán. Lidé před televizory jsou právě svědky největší americké porážky od války ve Vietnamu.

rozloze Ukrajiny a počtu obyvatel přirovnatelnému k Polsku. Drtivou většinu státu tvoří vysoké hory. Většinou kmenem jsou Paštunové (42%).

Do roku 1973 byl Afghánistán monarchií. Po 2. světové válce byl velkým spojencem USA a bohatnoucí Kábul se stal vcelku oblíbenou destinací amerických turistů. Na venkově však panovala nepředstavitelná bída. Nespokojenost rostla a v roce 1973 se po nekrvavém státním převratu chopil moci Muhammad Dáúd Chán. Za jeho vlády se začala vyrovnávat role USA a SSSR v Afghánistánu. V roce 1978 provedli členové Afghánské komunistické strany další úspěšný převrat. V zemi se chopili moci komunisté, a Američané si to pochopitelně nechtěli nechat líbit. Díky materiální podpoře USA ovládly velkou část státu fundamentalistické skupiny mudžahedínů. Reakcí Sovětského svazu bylo zahájení invaze o Vánocích 1979 s cílem udržet sprátený režim u moci.

Afghánistán je země ve střední Asii o

Deset dlouhých let bojovala marně sovětská armáda s mudžahedíny. Ovládla síce důležitá města a silnice, zbytek ale, čili ve státě jako Afghánistán většinu území, ovládali povstalci. Tato válka je často nazývána sovětským Vietnamem. V roce 1989 byla invazní vojska donucena k ústupu. V roce 1992 Kábul dobyli mudžahedíni. Dosavadní prezident Nadžibulláh byl popraven.

Po odchodu Sovětů a dobytí Kábulu však nezačal mír, ale jen další válka. Povstalecké skupiny, které dosud spojoval boj se společným nepřítelem, začaly bojovat mezi sebou o moc v zemi. Ve velké zkratce mezi sebou bojovaly přechodná vláda (Rabbani) podporovaná tádzickými skupinami (Šáh Masúd), a organizace Hezb-e-Islam (Hekmatjár). Centrum státu navíc ovládaly šiitské milice podporované Íránem. Celé dva roky tyto organizace válčily mezi sebou, a to bezvýsledně. V roce 1996 však vznikla v jižních provinciích nová organizace podporovaná Pákistánem - Tálibán. Těšil se velké podpoře místních a pákistánských elit. Jejím cílem bylo nastolení Islámského Emirátu. Tálibán už v roce 1997 dobyl Kábul a nastolil brutální fundamentalistickou vládu, v čele s Muhammadem Umarem. Zbylé milice se opět spojily a vytvořily takzvanou Severní alianci, jež ovládala severovýchod země. Cestu do srdce jejich území bránil Talibům nedobytný Panšír, údolí bráněné legendárním Ahmadem Šáhem Masúdem-Lvém z Panšíru, afghánským národním hrdinou.

V roce 1988 založil veterán války se Sověty, Usáma bin Ládín, v Afghánistánu organizaci Al-Kaida. Tu následně přemístil do Súdánu, kde se pod ochrannými křídly súdánského diktátora Al-Bašíra organizace rozrostla, a oficiálně vyhlásila USA válku. Velké teroristické útoky na sebe nenechaly dlouho čekat. Spojené státy reagovaly sankcemi na Súdán, a dočkaly se Usámovy vyhoštění z této země. Al-Kaida se vrátila do Afghánistánu, kde stanula po boku Tálibánu.

9. září 2001 byl při teroristickém atentátu zabit v Panšíru Masúd. Dva Maročané z Al-Kaidy se vydávali za reportéry Al-Džazíry a odpálili bombu ukrytou v kameře. Jeho smrt byla oficiálně potvrzena o čtyři dny

později. Bin Ládín si nedovolil spustit „Den D“ dokud nebude jeho nejnebezpečnější nepřítel mrtev. Nedokázal ho zničit otevřeně, a tak sáhl k podlejším metodám.

11. září 2001 provedli teroristé z Al-Kaidy největší teroristické útoky v dějinách. Unesli čtyři civilní letadla. Dvěma narazili do budov World Trade Center, jedním do budovy Pentagonu, a jedno se po vzpouře cestujících zřítilo v Pensylvánii. Zemřelo skoro 3000 lidí.

Krátce po útocích oznámila CIA, že za útokem stála Al-Kaida. Krátce nato požádaly USA Tálibán o vydání bin Ládína. Tálibán odmítl. 7. října zaútočila americká, britská a kanadská vojska spolu se Severní aliancí na Tálibán. Po měsíci se Tálibán sesypal. Pod jeho kontrolou zůstaly jen jižní hornaté provincie a pás u hranice s Pákistánem. Na několik let panoval v Afghánistánu více méně mír.

2. května 2011 zabilo americké speciální komando v Pákistánu Usámu bin Ládína. Krátce nato se začala americká armáda z Afghánistánu stahovat. Zároveň začal Tálibán posilovat. Už to nebyly jen malé skupinky chabě ozbrojených militantů rozprášených po horách, nýbrž organizovaná ozbrojená síla, ovládající i pár významnějších měst.

Po svém zvolení do úřadu ohlásil americký prezident Donald Trump stažení vojsk do 11.9.2021. Až do 2020 probíhala evakuace spořádaně. Američané ustupovali a zároveň předávali výzbroj Afghánské armádě. Tálibán sice dobýval jednotlivá území, ovšem pomalu a za cenu velkých ztrát. Vše se změnilo, když se po volbách stal prezidentem USA Joe Biden. Americké velení začalo panikařit, že se evakuace nestihne, a doposud spořádaný ústup se změnil v panický úprk. Tálibán zavětral příležitost a začal s velkou ofenzívou. Jako první provinční

město padl Kandahár. Často se stávalo, že Američané odešli tak rychle, že si toho Afghánští vojáci ani nevšimli. Američané po sobě nechávali zbraně, obrněná vozidla, vrtulníky a stíhačky za 85 miliard dolarů. Začátkem srpna ovládala vláda jen okolí Kábulu, a šítský střed země, kde neměl Tálibán žádnou podporu. 15. srpna 2021 vkročili Tálibové do Kábulu a 16. srpna ovládali celé město s výjimkou letiště. Tam utíkaly desetitisíce Afghánců, tam se evakuoval zahraniční personál. Tisíce spolupracovníků z řad civilistů tam však byly ponechány napospas osudu. Tálibán ohlásil, že se mají Američané stáhnout z letiště do 30. srpna.

26. srpna se v davu civilistů před letištěm odpálil sebevražedný atentátník z Islámského státu. Zemřelo necelých 200 lidí, z toho několik vojáků. Jako „odvetu“ zabil americký dron 10 civilistů včetně dětí.

30. 8. 2021, několik minut před půlnocí opustil poslední americký voják Afghánistán. USA to stihly dříve než 11. září, ovšem cenou onoho „stihnutí“, je svoboda jednoho národa.

V prvních dnech druhé poloviny srpna

vyhlásil Tálibán Islámský Emirát Afghánistán. V téže době dobyl poslední vzpurnou provincii, nedobytný Panšír. Bránil ho jistý Ahmed Masúd. Rozdíl mezi 90. lety minulého století a rokem 2021 je co se týče vyzbrojení Tálibánu obrovský. Tehdy do strmého svahu údolí Panšír běželi chlapíci v pantoflích s kalašnikovy v rukou, dnes je to armáda vyzbrojená Američany, s bombardéry a drony. Je ironické, že ať už mudžáhidové, nebo později Tálibové bojovali proti cizím mocnostem, ať už USA, nebo SSSR, vždy drželi zbraně Made in USA, zbraně samozvaného strážce světového míru. •

Ahmed Šáh Masúd

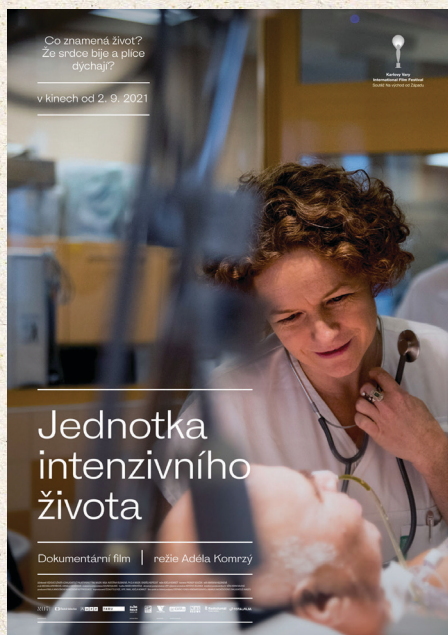
Christoph Slaměnik

Jednotka intenzivního života

Jaký je účel medicíny? Je to udržet pacienta naživu za všech okolností, nehlédě na duševní stav, nebo je to snaha co možná nejvíce zkvalitnit jeho život ve všech fázích, jež prožívá? Film Jednotka Intenzivního života se zabývá nejen podobnými otázkami, ale například i tím, jak s praxí pomocí ostatním souvisí umění komunikace a rétoriky.

V České republice umírá až 70% pacientů v nemocnicích, a to i přesto, že si většina lidí přeje odejít ve svém domácím prostředí. Přitom k řešení tohoto problému není třeba zázraků moderní vědy, ani obdivuhodného lékařského úsilí, ale jen pozorné naslouchání a komunikace s pacienty. Toto obtížné téma se ve svém filmu rozhodla prozkoumat režisérka Adéla Komrzý, čímž ve spolupráci s MUDr. Kateřinou Rusinovou a MUDr. Ondřejem Kopeckým otevírá celospolečenskou otázku: Co je přednější u nevléčitelně nemocného pacienta, lékařský úspěch, nebo vůle nemocného?

S přibývajícimi možnostmi, které dnešní medicína nabízí, lze člověka udržet při životě i přes okolnosti, které dříve znamenaly okamžitou prognózu blízké smrti. Léčba je ale mnohdy velmi vyčerpávající, a ne každý si přeje v ní za každou cenu pokračovat. Někteří lékaři mají přesto dodnes utkvělou představu, že ukončit léčbu před vyčerpáním všech možností znamená neúspěch a mohlo by být považováno i za neetické. Paliativní péče proto po celém světě přináší do medicíny nový pohled, který byl až donedávna v lékařských kruzích tabu. Namísto hledání dalšího způsobu, jak člověka přes všechny překážky od smrti zachránit, zkoumá cestu jak postupovat, aby člověk svobodně rozhodl o dalším směřování vlastního života. Paliatra tedy v práci nečeká zdaleka jen zacházení s medikací a vymýšlení léčebných postupů, naopak, jejich obor přesahuje do psychologie, filosofie i složitých náboženských a životních otázek. Nejlepším lékem se proto ukazuje pravidelná komunikace, aktivní naslouchání a citlivé předávání informací blízkým.

Samotný snímek nahlíží do zákulisí soukromých rozhovorů mezi lékaři a pacienty, kteří s pomocí paliatrů činí důležitá a obtížná rozhodnutí týkající se jejich života. Je nám poskytnut náhled nejen do nemocničních pokojů, ale i do životů rodin a blízkých. Paliativní péče se totiž netýká pouze samotného pacienta, ale i jeho blízkých, kteří jsou jeho vážným onemocněním také zasaženi. Dočkáme se i stručného náhledu do výcviku mediků v obecné paliativní praxi, který je v rámci osvětových snah a boření předsudků v medicíně obzvláště důležitý. Paliativní medicína ale pochopitelně není jen o pacientech, nýbrž i o lékařích, kteří se jí věnují. Film proto nezachycuje pouze jejich práci jako takovou, ale i specifický život v nemocnici. Jsme svědky toho, jak na Jednotce intenzivního péče probíhá novoroční přípitek, nebo nočního cvičení pana doktora Kopeckého na violoncello.

Přestože je Jednotka Intenzivního života filmem dokumentárního žánru, dlouhou chvíli mít určitě nebudete. Místem, kde se film odehrává, je totiž každodenní život mnohých z nás, a scénář napsala nejnadanější, ač mnohdy také nejnepředvídatelnější scénáristka všech dob – realita. O tom, co jsme v medicíně dokázali, se dočtete ve zprávách každou chvíli. V tomto filmu však můžeme vidět, jak lze prožít kvalitní život s těžkou nemocí, díky lidskosti a empatii. Návštěvu kina tedy vřele doporučujeme všem bez výjimek, ať už se vás tematika filmu týká nebo ne.

Závěrem si dovoluujeme srdečně poděkovat oběma tvůrkyním, jež po promítání poctily publikum možností informativní a milé diskuze o průběhu natáčení filmu a podrobnostech týkajících se působení na paliativním oddělení. Děkujeme Adéle Komrzý za volbu a špičkově zpracování tohoto tématu, doufáme, že toto dílo bude mít na společnost kýžený dopad. A děkujeme paní doktorce Kateřině Rusinové, nejen za její odborné úspěchy, ale i za ochotu rozšiřovat povědomí o této oblasti dál a velmi vřelý rozhovor, který jsme po oficiálním konci měli příležitost vést. Za Vaše zásluhy Vám náleží obdiv! •

Poznámka autora: Děkuji Sebastianu Salfellnerovi za poskytnuté filmové fotografie a Justýně Pařížkové s Klárou Polišenskou za odbornou revizi článku.

Debatní klub se nám rozjíždí!

Po úspěšném náboru hromádky lidí jsme společně nová i stará generace našeho debatního klubu o posledním zářijovém víkendu absolvovali oficiální debatní školení.

V pátek jsme se natěšení vydali vstříc novému dobrodružství na Open Gate, kde se školení odehrálo. Zde jsme se konečně setkali živě s naším trenérem a poznali mnoho dalších nováčků, jako jsme byli my, a oficiálně tak vstoupili do světa Asociace debatních klubů. Bylo inspirativní potkat lidi, kteří se rozhodli také vylepšit své kritické myšlení, povedlo se nám i najít si spřátelené debatéry. Areál Open Gateu nás také ohromil svou velikostí, někteří z nás dokonce dostali soukromou prohlídku (díky, Pepo), ale dokázal také překvapit ještě netradičtějším zvoněním, než na které jsme na Arcibiskupském gymnáziu zvyklí.

V sobotu jsme našli spoustu teoretických poznatků o debatě ve formě Karla Poppera, které jsme pak mohli rovnou začít zdokonalovat v praxi při dvou cvičných debatách. V neděli nakonec bohužel přišla rozlučka s debatéry i školením, ale naše snažení budeme vždy moci prokázat certifikátem. Zjistili jsme, jak zajímavé debatování je, pro starší generaci zejména poprvé naživo, a dodalo nám to odvahy i na příští turnaje. Vzhůru na ně!

Jak je znát, tvoříme spolu partu, která si užívá strukturované diskuze na nejrůznější témata, například o dostupnosti odborné literatury nebo soutěžení Čech a Můravy o titul toho nejlepšího. Jestli vás debatování zaujalo, přidejte se k nám za rok! Můžeme vás také zkusit přivítat na nějakém ze setkání, která budou probíhat každou středu. Nebojte se odvážit! ;) •

Naše 9.C

„Ještě musíme projednat záležitost třídních zástupců ve školní radě,“ řekla Pavlíková asi deset minut před koncem třídnické hodiny.

Už při jejich slovech jsem protočila panenky, protože jsem přesně věděla, co bude následovat. A že to taky po dvou vteřinách přišlo:

„Tak budeme hlasovat!“ zvolal kdosi a celá třída mu odpověděla chechotem a souhlasným mručením. Zavyla jsem jako týraný pes, což v rámusu třídy úplně zaniklo, a chytila se za hlavu. Už jsem totiž měla zkušenosti.

V naší třídě se za ty tři roky hlasovalo o spoustě věcí a nikdy z toho nic kromě spousty rámusu nevzešlo. Vždycky to připomínalo ukrajinský parlament, akorát se nikdo nepral.

Naše 9. C byla známá jakožto nejhlasi-
tější třída na škole, a pokud si v ní nějaký učitel dovedl zjednat respekt, mohl se považovat za učitelského boha/krotitele divé zvěře/psychiatra, který si poradil s obzvláště náročným oddělením pacientů. Zaškrtněte nevhodnější.

První půlka lidí brala vždycky všechno jako srandu a hlasovala klidně čtyřikrát, druhá půlka se obecně chovala tak, že by byli ideálními kandidáty na trollí farmu, a třetí půlka se na to vykašlala úplně. Počkat – tři půlky vlastně neexistují. Ale to je jedno, my se chápeme.

„Já jdu do toho,“ zvolal Jindra a vymrštil ruku do yzduchu. To samé (i s tím hlasitým voláním) o chvíli později udělalo pět dalších lidí.

„Tak pojď,“ kývla na něj Pavlíková. A směrem ke třídě řekla: „Chtěla bych, aby to bylo tak, že každý kandidát nějak představí svoji vizi.“

Prakticky okamžitě ji přerušilo asi deset

lidí najednou: „Tak ticho, ticho, Jindra představuje vizi!“

Jindra si to vpochodoval na stupínek jako pražské strážě při střídání a ještě před tabulí vysekl poklonu. Půlka třídy rázem nějaký rozkaz o tichu ignorovala a začala skandovat: „Jindra, Jindra!“

Jindra teatrálně zvedl ruce, aby si zjednal klid. Stejně to ale nějakou dobu trvalo; podle mých náramkových hodinek přesně čtyřicet tři vteřin.

„No,“ začal. „Já si myslím, že na všechny vaše problémy, to je jedno, volte mě.“

Třída mu na to odpověděla dalším potleskem a hlasitým hvízdáním. Já se jenom znovu chytila za hlavu. Proboha!

„Jak se díváš na to, že se státní dluh zvyšuje?“ zeptal se někdo. Myslím, že Tonda.

„To je fakt,“ zamyslel se Jindra. „Já bych ho zaplatil.“

Další výbuch smíchu. Nebudu lhát, smála jsem se taky. I když malá část mého já, která se snažila brát všechno vážně, nešťastně úpěla.

„Z čeho?“ zeptal se znovu Tonda.

Na tohle už Jindra neodpověděl. Řekl jenom: „Já vás chci jen zastupovat. Ten pracující lid. A změnil bych mobily ve třídách, aby tam směly být alespoň o přestávkách.“

A zase chechot, doplňovaná uznalým mručením. Markéta, která seděla vedle mě v lavici, se ke mně naklonila a se smíchem špitla: „Stejně to nikdo nedodržuje.“

Pak se Pavlíkové podařilo Jindru vystrnadit ze stupínku (dobře, řekla mu, aby si sedl do lavice a dal prostor zase ostatním) a poslat na něj Mirka. Na stupínek, ne na Jindru. I když, to by mohla být i docela legrace. Ale zpátky k zástupcům třídy.

Když Mirek vyšel na stupínek, zase nastal klasický kolotoč; klučičí skandování, volání

Pavlíkové: „Tak klid, prosím, utišíme se,“ a volání třídy: „Ticho, ticho, představuje se vize!“

„A jéje,“ udělala vedle mě Markéta. „To zase bude.“

„Ten by naši třídu nechal nejradši vyhladit, ne?“ přidala se k ní Táňa, která seděla v lavici za námi.

Konečně byl zase klid.

„Já vstupuji do žákovské rady s úmyslem zastupovat zájmy naší třídy a zajistit úctu profesorskému sboru,“ spustil. Očividně chtěl udělat dojem projevem à la politici nebo tak něco. Jenže to by nesměl být v naší 9. C.

„Já bych měl otázku,“ ozval se David.

„Ano?“

„Kde jsi, prosím tě, sehnal ty ponožky?“

Třída vybuchla smíchy a strhl se potlesk.

„Na otázky osobního rázu odmítám odpovídat!“ rozčilil se Mirek.

„To by byl dobrý politik,“ zaprskala mi do ucha Markéta. Já jen protočila panenky.

„Dobře, tak vážně. Jaká je tvoje vize?“ zvolal ještě David se smíchem a někdo mu dal herdu do zad.

„Moje vize je, že já se naštvu.“

„Další exploze smíchu. „To snad není možný,“ zaskučela jsem a svalila se na opěradlo židle. Jenže jsem se trochu moc zaklonila a sletěla na zem.

Zazvonilo na přestávku a celá třída se vyhnula na chodbu.

„Dořešíme to zítra o češtině!“ zavolala za nimi Pavlíková.

Jako kdyby to mělo cenu, pomyslela jsem si. Kluci nezmoudří nikdy. •

Tereza Bratrychová

Tabule doporučení

Plánujete studovat v zahraničí, ale nevíte jak na to? Rádi byste zpestřili váš volný čas něčím smysluplným? Chtěli byste na sobě zapracovat? Na všechny podobné otázky naleznete odpověď na nově zavedené informační/doporučovací tabuli ve třetím patře před učebnou 309!

Plakát vznikl z žákovské iniciativy a klade si za cíl rozšířit povědomí o užitečných volnočasových programech a možností seberozvoje. Naleznete zde kolonky o mentorship programech, scholarship programech (mezi nimi i nadace Bakala, která bude mít přednáškové okno na říjnové AGitaci), a mnoho dalšího.

Tabule ovšem nemá pouze funkci informační, nýbrž nabízí i možnost připojit svá doporučení, ať už jde o výše zmíněné programy, či tipy na knihy, filmy atd. Máte-li tedy, na srdci něco, co by ostatní mohlo zajímat a zaslouží si propagaci, neváhejte vše připsat do patřičné kolonky. Na straně 27 rovněž naleznete tabuli na fotografii. Těšíme se na vaše příspěvky! •

Tajný recept

Říká se, že babičky pečou nejlepší koláče. S tím musím souhlasit. Moje babička má plný sešit vlastnoručně zapsaných a vyzkoušených receptů, podle nichž pořád peče. Z její trouby teď na podzim často voní štrúdl. Potají jsem vám babiččin recept na tuto dobrotu opsala. Můžete si ho vyzkoušet, je opravdu jednoduchý.

Na těsto budete potřebovat:

- 310 g hladké mouky
- 190 g rostlinného tuku na pečení (např. Hera)
- 1 žloutek
- 1,5 lžíce octa
- 7,5 lžíc vody
- špetka soli

(množství těsta stačí na pekáč 30 x 40 cm)

Kromě toho budete ještě potřebovat:

- 5–6 jablek
- cukr krupice (množství podle chuti a kyselosti jablek)
- skořice
- hladkou mouku na podsypání
- moučkový cukr

Tuk nakrájíme do menšího hrnce na kostky a necháme ho na sporáku rozehřát. V míse pak smícháme hladkou mouku se zchladlým tukem (když do něj ponoříme prst, nesmí to pálit), žloutkem, vodou, octem a špetkou soli. Rukama propracujeme těsto, vytvarujeme ho do bochánku a necháme přes noc odpočinout v chladničce.

Ráno si oloupeme jablka a nastrouháme je na struhadle na plátky. Těsto rozdělíme na dvě poloviny a na lehce pomoučené ploše rozválíme polovinu těsta podle velikosti pekáče. Rozválené těsto položíme na pekáč, celé ho pokryjeme nastrouhanými jablky (necháme dvoucentimetrový okraj), posypeme cukrem a skořicí. Vyválíme druhou polovinu těsta a tou jablka překryjeme. Obě vrstvy těsta na krajích pevně prsty přitlačíme k sobě. Vidličkou propícháme na několika místech svrchní vrstvu těsta. Štrúdl pečeme v troubě předehřáté na 180°C dozlatova. •

Anonym

Memes

**KDYŽ MAJÍ VŠICHNI PŘIJÍT
V 7:55 ABY SE STIHLO TESTOVÁNÍ**

**VŠICHNI
STUDENTI**

UČITELÉ

**JÁ V PONDĚLÍ
KDYŽ JSEM
NEVĚDĚL ŽE NA
TO VŠICHNI KAŠLOU**

VÁŇA, TRUHLÁŘOVÁ A REZEK KAŽDOU HODINU

**VÁŇA: MĚLI JSME DNESKA ÚKOL?
TŘÍDA: NEEEE**

AG: POŘÁDÁ AKCI V LUDMILE

STATISTIKA

KDYŽ TRUHLÁŘOVÁ PŘIJEDE DO TŘÍDY

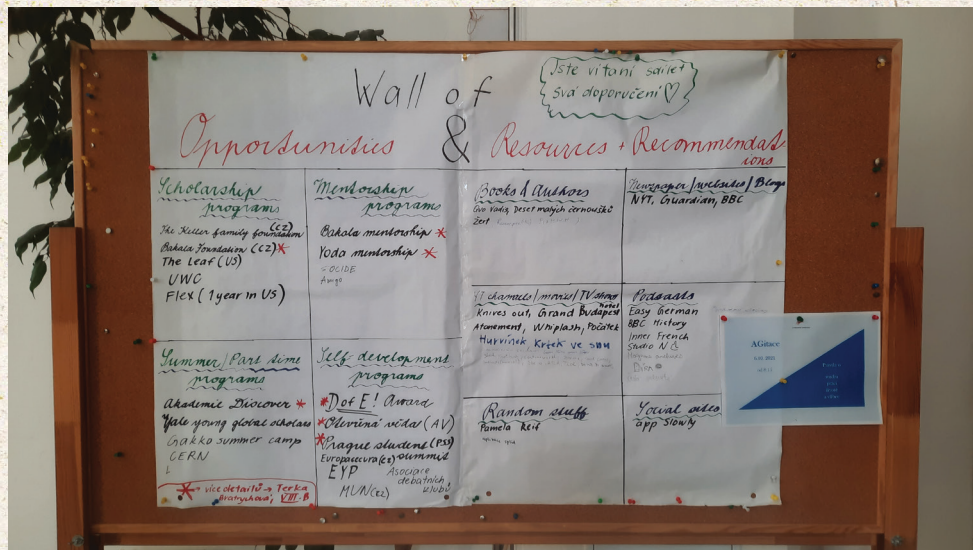

A TY MÁŠ FAKT SHITTY DEN

Fotografie a inzerce

Zde naleznete obrázky vztahující se ke článkům čísla, i fotky jen tak pro potěšení.
Tabule příležitostí Terezy Bratrychové ve třetím patře:

© Christoph Slaměnik, 2021, BY-NC.

SPOLEČENSKÝ VEČER AG

DÍA DE LOS MUERTOS

19.11. KD MANINY